

ת"פ 26285/04/21 - מדינת ישראל נגד שי חזות, עדי בן דוד

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 26285-04-21 מדינת ישראל נ' חזות(אסיר) ואח'
תיק חיצוני: 172621/2020

בפני כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים 1. שי חזות
2. עדי בן דוד

החלטה

לפני בקשת המאשימה להפרדת נאשמים ותיקון כתב האישום בעניינו של נאשם 2 בדרך של הוספת נאשם 1 כעד תביעה נגדו.

רקע

1. בתאריך 13.4.21 הוגש כנגד שני הנאשמים כתב אישום בו יוחסו לנאשם 1 עבירות של הסגת גבול פלילית וגניבה בצוותא לפי סעיפים 447(א) ו- 384 + 29(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ולנאשם 2 עבירה של גניבה בצוותא.

2. בכתב האישום נטען כי עובר ליום 13.4.20 "גמלו הנאשמים בלבם" לגנוב כלב יקר מסוג פומרניאן. באותה עת החזיק נאשם 2 ברכב מסוג קיה ספוטאז' מ.ר. 69-468-701 (**להלן: "הרכב"**). נכון למועד זה, היתה הגב' אלה שמואלי (**להלן: "המתלוננת"**) הבעלים של כלב (**צ"ל כלבה - ר' להלן, ר.ס.מ**) מסוג פומרניאן (**להלן: "הכלבה"**) והתגוררה בדירת גן בבניין שברח' הר סיני 8 באור עקיבא. ביום 13.4.20 סמוך לשעה 11:30, הגיעו הנאשמים לבניין ברכב. אז, יצא נאשם 1 מן הרכב, הסיג גבול לגינת דירת הגן וגנב את הכלב ששווי נכון לאותה עת היה כ- 6,000-12,000 ₪. הנאשמים עזבו את המקום עם הרכב ולאחר הגניבה פרסמו את הכלב למכירה בהודעה באתר "הומלס". להודעה נענה קונה ששמו אליאור סופר שהתגורר במושב עלמה (**להלן: "הקונה"**). הנאשמים והקונה שוחחו ביניהם והוחלט כי הכלב ימכר לו (בכתב האישום כתוב "לנאשמים" - ככל הנראה בטעות - ר.ס.מ) בתמורה לסכום של 3,700 ₪. בחלוף מספר ימים הגיע נאשם 1 למושב עלמה ברכב ומי שנהג בו היה בן דודו של נאשם 2. נאשם 1 מסר לקונה את הכלב הגנוב בתמורה לסכום שסוכם.

3. לשיבת ההקראה הראשונה ביום 7.10.12, שני הנאשמים לא התייצבו.

לשיבה הבאה ביום 22.11.21 התייצב נאשם 2 לבדו, טען כי אין לו קשר עם נאשם 1

אשר לטענתו גנב את רכבו, וביקש שימונה לו סנגור ציבורי. משכך ולנוכח אישור מסירת הזימון לנאשם 1 שלא התייצב כאמור, נדחה מתן תשובות הנאשמים לכתב האישום ליום 10.1.22. כנגד נאשם 1 הוצא צו הבאה, ולנאשם 2 מונה סנגור ציבורי. דא עקא, שבהודעת משטרת ישראל מיום 10.1.22 נמסר כי נאשם 1 לא אותר ולטענת אמו אין לה כל קשר איתו וגם לא ידוע לה היכן הוא גר. לבקשת המאשימה נדחה הדיון פעם נוספת לצורך איתור נאשם 1 ולבקשת ב"כ נאשם 2 נדחה מתן תשובתו ליום 7.3.22.

4. בתאריך 7.3.22 הודיע ב"כ נאשם 2 כי זה כופר בביצוע העבירות המיוחסות לו וטען כי

הראיות הקיימות בתיק החקירה תומכות בגרסתו, שכן אשתו טוענת כי היא זו שהסיעה את נאשם 1 כשבעלה (נאשם 2) לא היה עמם ברכב השייך לה. עם זאת, בתגובתו המפורטת בכתב שהוגשה מאוחר יותר, טען ב"כ נאשם 2 כי הוא אכן בעליו של הרכב, אלא שבמועד הרלבנטי לכתב האישום לא נהג ולא נסע בו, וכן כי לא היה לו כל קשר לפרסום המודעה הנוגעת לכלבה. ב"כ נאשם 2 אישר כי היה לו קשר עם הקונה אליאור סופר שכן נאשם 1 "השתמש במר סופר על מנת להחזיר לו את החוב". בסיפת תשובתו בכתב לכתב האישום הצהיר ב"כ נאשם 2 כי הוא **"מוותר על חקירת עדי התביעה כפי שפורטו בכתב האישום והכל בכפוף לחסד"פ ולפקודת הראיות"**.

נאשם 1 לא התייצב לשיבת 7.3.22 שכן המאשימה לא הצליחה לאתר.

לאחר שגם בדיונים שנקבעו לימים 16.5.22, 6.6.22, 29.6.22 ו- 11.7.22 הסתבר כי נאשם

1 לא אותר ע"י המאשימה ו/או משטרת ישראל, הוריתי על התליית ההליכים נגדו, עד

שיאותר.

5. ישיבת הוכחות בעניינו של נאשם 2 התקיימה ביום 13.7.22 - מועד שנקבע זמן רב קודם לכן, מתוך תקווה כי עד אז תצליח המאשימה לאתר את נאשם 1 ולהביאו למשפט.

6. בפתח ישיבת ההוכחות ביום 13.7.22, הצהיר ב"כ המאשימה כי בכוונתו להעיד את עד התביעה 2 - הקונה אליאור סופר בכל זאת, ואולם מאחר שלא הצליח להביאו לאותו דיון "כי יש לו עבודה", יבקש לקבוע מועד נוסף לצורך העדות. ב"כ נאשם 2 הביע התנגדות נחרצת לבקשה זו ולאחר שב"כ המאשימה אישר בתשובותיו לשאלותי כי עמידתו על זימון העד לעדות בבית המשפט חרף הסכמת ב"כ נאשם 2 להגשת הודעתו, נעוצה בכוונתו להציג בפניו שאלה שהתשובה לה אינה עולה מתיק החקירה, החלטתי לדחות את הבקשה (ר' החלטתי בעמ' 13-14 לפרוטוקול מיום 13.7.22).

7. בהמשך, הוסיף ב"כ המאשימה ובקש להגיש את דו"ח העימות שנערך בשעתו בין שני הנאשמים, ואת ההודעות שנגבו מנאשם 1 במהלך החקירה, כראיות לאמיתות תוכן דברי נאשם 1 בעימות ובחקירותיו. בקשה זו - **"להגיש את אמרותיו של נאשם 1 כראיות נגד נאשם 2"** וגם בקשתו החלופית של ב"כ המאשימה - **"להמשיך לנסות לפעול לשם איתורו נאשם 1 לצורך העדנתו כנגד נאשם 2"** נדחו על ידי אף הן (ר' **נימוקי החלטתי בעמ' 15-16 לפרוטוקול מיום 13.7.22**). במצב הדברים שנוצר ביקש ב"כ המאשימה שלא להכריז "אלו עדיו", בעוד שב"כ נאשם 2 הצהיר כי בכוונתו להעלות טענה של "אין להשיב לאשמה". לאחר ששמעתי מב"כ המאשימה כי אין עוד עדים שבכוונתו להעיד בתיק זה והבנתי כי למעשה "אלו עדיו" הגם שלא היה מוכן להצהיר כך באותו שלב, החלטתי לאפשר לב"כ נאשם 2 להעלות טענת "אין להשיב לאשמה" (ר' **החלטתי בעמ' 19 לפרוטוקול**). תגובת המאשימה לטענה זו הוגשה בשלב מאוחר יותר, בכתב.

8. ביום 21.8.22 ניתנה החלטתי בטענת "אין להשיב לאשמה" של נאשם 2 בה סקרתי בהרחבה את הראיות שהוגשו והבהרתי כי לטעמי יש בהן כדי לענות על התנאי של ראיות בסיסיות להוכחת אשמתו של נאשם 2 בעבירת הגניבה בצוותא המיוחסת לו בכתב האישום, אף אם באותו שלב לא היה בידי, וגם לא נדרש ממני, לקבוע שמשקלן והיקפן יאפשר את הרשעתו בעבירה זו בבוא העת. משכך, זומנו הצדדים לישיבת תזכורת לצורך קביעת מועד לשמיעת פרשת ההגנה.

9. בין לבין, ביום 19.10.22 הודיעה המאשימה כי נאשם 1 אותר ונעצר עוד ביום 13.9.22 (בחדש לביצוע עבירות אחרות - ר.ס.מ). **משכך ו"משניתן להביא את נאשם 1 להמשך משפטו", בקשה המאשימה לחדש את ההליכים נגדו בתיק זה ולקבוע מועד לדיון מוקדם מזה שנקבע לשמיעת פרשת ההגנה בעניינו של נאשם 2, בין השאר לצורך "הגשת כל המסמכים הרלבנטיים לעניינו של נאשם 1" ושמיעת משפטם יחדיו.**

10. דא עקא, שבפתח הדיון האחרון שהתקיים בפני ביום 24.10.22, הסתבר כי המאשימה שינתה את טעמה וכעת מבקשת היא להפריד את משפטו של נאשם 1 מזה של נאשם 2 ולתקן את כתב האישום על דרך של הוספתו כעד תביעה נגד נאשם 2.

לשאלתי בדבר הסיבה לשינוי עמדת המאשימה באופן הזה, השיב בא כוחה באמרו: **"צודק בית המשפט... בזמן כתיבת שורות אלו (הבקשה לחידוש ההליכים נגד נאשם 1 בתיק זה בו הוגש כתב האישום נגדו ונגד נאשם 2 במאוחד - ר.ס.מ), היתה התלבטות והרעיון היה לקבוע את הדיון ובדיון להתלבט. אין פה שינוי מהותי. יש פה בקשה שבסופו של דבר יש פה דיון איך לנהל את ההליך"**.

נימוקי הבקשה

11. את הבקשה להפרדת משפטו של נאשם 1 מזה של נאשם 2, תוך הגשת כתב אישום נפרד זהה כנגד נאשם 1, ותיקון כתב האישום בעניינו של נאשם 2 כאמור, נימק ב"כ המאשימה בעל-פה ובכתב, באלה:

א. עניינם של הנאשמים הוגש במאוחד אך בשל טעות אנוש, שכן נאשם 1 בחקירותיו במשטרה, שופך אור על מעורבותו של נאשם 2 במיוחס לשניהם בכתב האישום.

ב. נאשם 1 טרם השיב לכתב האישום.

ג. הפרדת המשפט נדרשת לצורך חקר האמת - העיקרון הראשון שבית המשפט צריך להביא בחשבון בהחלטותיו.

ד. הגם שראיות התביעה הוגשו ונאשם 2 כבר טען כי "אין להשיב לאשמה", היה על בא כוחו להיערך לאפשרות שנאשם 1 יאותר בסופו של דבר וגרסתו תשמש כראיה נגד נאשם 2.

12. לתמיכת הבקשה הפנה ב"כ המאשימה אל החלטת בית משפט השלום בירושלים בת"פ 27018-01-22 **מדינת ישראל נ' איראם**, בה נעתר בית המשפט לבקשה להפרדת משפטיהם של שני נאשמים בשל כוונת המאשימה להעיד את האחד כנגד האחר, בעיקר לאור העובדה שהנאשם שחברו אמור היה להעיד נגדו, טרם השיב לכתב האישום ונראה היה כי הגנתו לא תיפגע כתוצאה מהפרדת המשפט.

עמדת ב"כ נאשם 2

13. ב"כ נאשם 2, המתנגד לבקשה, פרט בתשובתו בכתב את הנימוקים שלהלן:

א. במהלך התקופה הממושכת שחלפה מאז הוגש כתב האישום כנגד שני הנאשמים יחדיו, חרף התליית ההליכים בעניינו של נאשם 1, הגשת ראיות התביעה בהסכמה, טענת "אין להשיב לאשמה" שהועלתה מטעם נאשם 2 ונדחתה תוך קביעת מועד לשמיעת פרשת ההגנה, ואף לאחר שנאשם 1 אותר, נמנעה המאשימה מלבקש את הפרדת משפטו מזה של נאשם 2 ואף ביקשה לחדש את ההליכים נגדו בתיק זה.

ב. בקשת המאשימה להפריד את המשפט, שהיא שונה מזו שהוגשה מטעמה אך מספר ימים קודם לכן, הועלתה בשלב מאוחר מאוד, המלמד על כך שהחלטתה להגיש את כתב האישום מלכתחילה במאוחד לא נבעה מטעות אנוש, אלא היתה נעוצה בבחירה מושכלת שהמאשימה החזיקה והמשיכה להחזיק בה למרות אופן השתלשלות העניינים בתיק זה מאז תחילת ההליך בו ועד כה.

ג. הפרדת משפטו של נאשם 1 ממשפטו של נאשם 2 בשלב זה והוספתו כעד תביעה נגדו, תפגע באופן קיצוני בהגנתו של נאשם 2. לו היה נאשם 1 צפוי לשמש כעד הגנה נגד נאשם 2 מלכתחילה,

היה הדבר משפיע על קו הגנתו בכללותו.

14. לתמיכת עמדתו הפנה ב"כ נאשם 2 להחלטת בית המשפט המחוזי תל אביב - יפו בת"פ 66313-12-15 **מדינת ישראל נ' עליאש ואח'**, בו נדחתה בקשה דומה בשל אופי עדות העד שאותו בקשה המאשימה לצרף, עיתוי הגשת הבקשה והסיבה להגשתה, ההשלכות על המשך ניהול התיק והפגיעה הפוטנציאלית בהגנת הנאשמים.

התפתחות נוספת בעניינו של נאשם 1

15. לאחרונה, ביום 13.11.22, לאחר שבקשת המאשימה ותשובת ב"כ נאשם 2 הוגשו, צורף לתיק זה, ללא כל הסבר, העתק של כתב אישום מתוקן. לשאלתי בעניין זה השיב ב"כ נאשם 1 כי **"בין ההגנה לבין התביעה התקיים משא ומתן מתקדם אשר הגיע לכדי הסכמה הדדית שבמסגרתה נאותה התביעה לתקן את כתב האישום נגד נאשם 1 והוא הודה בעובדותיו וצרפו לתיק אחר המתנהל נגדו בבית משפט השלום בקריות"**. דא, עקא שפרוטוקול הדיון באותו תיק אחר לא צורף לתשובת ב"כ נאשם 1, ולא ברור לי ברור מדוע הודה נאשם 1 בעובדות כתב האישום המתוקן בפני המותב האחר (שכן תיקון כתב האישום הקיים נגדו בתיק שבפני וגם הודאתו בעובדותיו צריכים היו להיעשות כאן) וכן - האם כבר ניתנה בעניינו הכרעת דין בעקבות הצירוף, אם לאו.

16. מכל מקום, מכתב האישום שתוקן בעניינו של נאשם 1 עולה כי העבירה של הסגת גבול שיוחסה לו בכתב האישום המקורי הוסרה ושווי הכלבה שנגנבה הועמד על סך של 3,700 ₪.

דין והכרעה

17. המסגרת הנורמטיבית

א. הפרדת נאשמים

סעיף 88 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, (להלן: **"חסד"פ"**) קובע כי:

"בית המשפט רשאי, בכל שלב שלפני הכרעת הדין, לצוות על הפרדת המשפט באישום פלוני שנכלל בכתב האישום, או על הפרדת משפטו של נאשם פלוני שהואשם עם אחרים".

עמוד 5

ביסוד סעיף זה עומדים שני מבחנים: דיני ומהותי. המבחן הדיני נסוב סביב עיתוי בקשת ההפרדה אשר **"ראוי שתוגש ותידון לפני תחילת המשפט או, לפחות לפני שמיעת הראיות"** (ר' ספרו של השופט י. קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק שני, מהדורה מעודכנת תשס"ג - 2003, עמ' 688). מצד שני, סעיף 88 מציין מפורשות כי בית משפט רשאי **"בכל שלב שלפני הכרעת הדין"** להורות על הפרדת המשפט. משמע, מוענק לבית המשפט שיקול דעת בשאלה האם להיעתר לבקשת ההפרדה, גם במהלך פרשת ההגנה ואף במהלך הסיכומים. גם אם קבלת בקשת הפרדה בשלב כזה תהא חריג שבחריגים, עדיין הדבר אפשרי. השאלה איננה כמה זמן עבר מהגשת כתב האישום מבחינה כרונולוגית, אלא באיזה שלב עומד המשפט. המבחן המהותי נוגע לשאלה האם הפרדת הדין עלולה לגרום לעיוות דין.

סעיף 89 לחסד"פ קובע כי מקום בו ניתן צו להפרדת המשפט **יוגש כתב אישום אחר בשל האישום שהמשפט עליו הופרד או נגד הנאשם שמשפטו הופרד.**

ב. תיקון כתב האישום

סעיף 92(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 קובע כי:

"בית המשפט רשאי, בכל עת שלאחר תחילת המשפט,

לבקשת בעל דין, לתקן כתב אישום, להוסיף עליו ולגרוע

ממנו, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן..."

סעיף זה פורש בפסיקה, מאז ומתמיד, באופן המתיישב עם תכלית ניהול ההליך הפלילי והיא בירור וחשיפת האמת - ר' ע"פ 951/80 **קניר נ' מדינת ישראל** בו נקבע בין השאר כי: **"...המגמה הברורה בפסקי הדין של בית משפט זה היא למנוע עיוות דין העלול להגרם בין לנאשם ובין לאינטרס הציבורי העלול להפגע מזיכויו של עבריין עקב משגה של התובע..."**, וכן - ת"פ (מחוזי חיפה) 384/00 **מדינת ישראל נ' פלוני** בו סוכמה ההלכה בנושא זה, כך: **"ככלל, יתיר בית משפט תיקון כתב אישום בתנאי שלא יהיה בכך כדי לקפח את הנאשם בהגנתו ו/או יגרם לו עיוות דין... הלכה היא כי אין ליצור מצב בו טעות בתום לב או אפילו רשלנות של תובע, תמנע תיקון כתב אישום ובדרך זו תגרום לעיוות דין ופגיעה באינטרס החברתי העליון של בירור האמת..."** וכן בת"פ (י-ם) 25493-08-12 **מדינת ישראל נ' חזן ואח'**; ת"פ (רחובות) 10962-10-17 **מדינת ישראל נ' קובר ואח'**, ועוד).

השאלה האם הגנת הנאשם עלולה להפגע בעקבות תיקון כתב האישום, צריכה

להיבחן לאור נסיבות המקרה, דהיינו השלב בהליך בו מתבקש התיקון, מידת ההסתמכות של

הנאשם על שגגת המאשימה, טיב השגגה ומידת הצורך המעשי בתיקונה.

18. מן הכלל אל הפרט

א. במקרה שלפני, מדובר במשפט המתנהל כבר מזה כשנה וחצי מאז הוגש כתב האישום כנגד שני הנאשמים יחדיו (ביום 13.4.21), כשבמהלך תקופה זו ניתנו למאשימה הזדמנויות רבות לאתר את נאשם 1, עד שבחלוף יותר משנה (ביום 11.7.22) הוריתי על התליית ההליכים נגדו. רק אז החל משפטו של נאשם 2 להתנהל, ובעקבות כפירתו (זמן רב קודם לכן) הוגשו כל הראיות הקבילות שהיו בידי המאשימה נגדו, טענתו כי "אין להשיב לאשמה" נדחתה ופרשת ההגנה שאמורה היתה להשמע ביום 25.10.22, טרם נשמעה בשל בקשת המאשימה כי אורה על חידוש ההליכים נגד נאשם 1 תחילה, והפרדת משפטו לאחר מכן.

ב. כשמוגשת בקשה מן הסוג הזה, יש לבחון - בפן המהותי, גם את אופן התנהלות המאשימה - בין השאר את השאלה מה היו הסיבות לכך שהבקשה להפרדת הדיון לא הוגשה קודם לכן והאם השתלשלות העניינים עד כה עלולה לפגוע בהגנת נאשם 2. הסיבות שבגינן החליטה המאשימה בשעתה להגיש את כתב האישום כנגד שני הנאשמים במשותף ולהתמיד בגישתה זו גם לאחר שההליכים נגד נאשם 1 הותלו ואף לאחר שאותר, לא הובררו לי עד תום, אם בכלל. טענת המאשימה כי מדובר היה ב"טעות אנוש" אינה יכולה לעמוד בעיני, במצב הדברים המתואר לעיל בו היו לה הזדמנויות רבות ושונות לבחון את עצמה, בכל פעם מחדש, והיא נמנעה מלעשות כן. המאשימה צריכה היתה לכלכל את צעדיה בכל אחד מהשלבים של ההליך עד כה, ולטעמי טענתה גם בכך שאפשרה לנאשם 2 להודות בעובדות כתב האישום המתוקן בפני המותב הדין בתיק האחר המתנהל נגדו בימים אלה ולא במסגרת התיק שלפני, בשלב שבו טרם התקבלה החלטה בבקשתה להפריד את משפטו מזה של נאשם 2. משהדבר נעשה, דומה מצבו של נאשם 1 בעיני, מן הבחינה המהותית, לזה של מי שכבר ניתנה הכרעת דין בעניינו ולכן לא ניתן להפריד את משפטו מזה של נאשם 2, בהתאם להוראת סעיף 88 לחסד"פ.

ג. למעשה, מצויים אנו בגדרי הוראת **סעיף 155 לחסד"פ** המתייחס בס"ק (א)(1) למצב בו מדובר במספר נאשמים בכתב אישום אחד. סעיף זה קובע כי נאשם שהודה והתובע או הסנגור מודיעים שהוא ייקרא להעיד במשפטם של יתר הנאשמים, לא יעיד אלא לאחר שנגזר דינו. הטעם העומד בבסיס הוראה זו הוא לאפשר לכל אחד מהנאשמים למצות את יומו בהליך המשפטי, ללא חשש מהשפעות זרות, אם בשלב הענישה לגבי המודה, ואם בשלב של הערכת הראיות לגבי הכופר.

ד. בהקשר זה אזכיר כי "הלכת קינזי" שנפסקה בע"פ 194/75 קינזי נ' מדינת ישראל, פ"ד (2) 477 וקבעה ש"**הפרקטיקה הנכונה צריכה להיות שאין להעיד נאשם אחד נגד נאשם שני, אפילו הוגשו נגדם כתבי אישום נפרדים, כל זמן שיש חשש, כי העד עלול לצפות לטובת הנאה על ידי**

המתקת דינו במשפט התלוי ועומד נגדו..., בוטלה ע"י בית המשפט העליון בבג"צ 11339/05
מדינת ישראל נ' בית המשפט המחוזי באר-שבע ([פורסם בנבו], 8.10.06), ובפסק הדין שניתן
ע"י בג"צ נקבע באופן מפורש כי:

"הלכת קינזי צמצמה עצמה למקרה בו הנאשם והעד הועמדו לדין

בגדריהם של כתבי אישום נפרדים. דא עקא, החשש אותו ביקשה

הלכה זו לסלק - פגיעה בהגנתו של הנאשם - מתקיים גם כשמדובר

בכתב אישום הכורך את עניינים של שני הנאשמים יחד... לתרחיש

אחרון זה נתן המחוקק מענה בסעיף 155 לחוק סדר הדין הפלילי

[נוסח משולב], התשמ"ב-1982 ... סעיף 155 ביקש למנוע את העדתו

של נאשם שהודה כנגד שותפו בטרם נגזר עונשו, ובכך יש מידה רבה

של היגיון..."

בדנ"פ 173/20 **גודובסקי נ' מדינת ישראל** דחה בית המשפט העליון בקשה לדיון נוסף בשאלה שנגעה
לתחולת סעיף 155 לחס"פ, כשבתוך כך אישר כי **"משעה שגובש בעניינו של נאשם אחד הסדר
טיעון שממנו נעדר שמו של הנאשם השני, שוב לא מדובר בשני נאשמים העומדים לדין מכח
כתב אישום אחד"**.

ה. עיון בהעתק כתב האישום המתוקן שהוגש לאחרונה לתיק שבפני ע"י ב"כ נאשם 1, מלמד על כך
ששמו וחלקו של נאשם 2 מופיעים גם מופיעים בו, וכי התיקון שנעשה נגע אך לחלקו של נאשם 1
בביצוע העבירות. לכן, וגם מן הטעם הזה אני סבורה כי יש להמשיך ולראות בשני הנאשמים כאלה
העומדים לדין מכח כתב אישום אחד.

ו. מאחר שכפירת נאשם 2 בעובדות כתב האישום והחלטת בא כוחו לוותר על חקירת עדי התביעה,
ניתנו עוד לפני שההליכים נגד נאשם 1 הותלו, דהיינו על בסיס ההנחה שהמשפט יתנהל כנגד שני
הנאשמים יחדיו, אני סבורה כי בקשת המאשימה להורות על תיקון כתב האישום בהוספת נאשם 1
כעד תביעה כנגד נאשם 2, בשלב מאוחר זה, צריכה להידחות. הבאת נאשם 1 לעדות כנגד נאשם 2
גם לאחר שדינו ייגזר, עלולה לפגוע פגיעה ממשית בהגנת נאשם 2, בעיקר לנוכח השלב בו מצוי
משפטו כעת.

ז. לצורך השוואה - ר' ת"פ (מחוזי ב"ש) 57320-02-16 **מדינת ישראל נ' אנטונוב**, בו קבע בית

המשפט כי המענה לבקשת המאשימה להעיד נאשם אחד כנגד השניים האחרים נמצא בסעיף 155 לחסד"פ, מבלי שיש צורך להורות על הפרדת משפטו לפי סעיף 88 לחוק זה, ולכן דחה את בקשת המאשימה להפרדת הנאשמים ואיפשר את הוספת הנאשם האחד כעד תביעה נגד הנאשמים האחרים, רק לאחר ששוכנע כי לא יהא בכך כדי לפגוע בהגנתם. אלא, שבאותו מקרה שמיעת ההוכחות טרם החלה למעט גביית עדות מוקדמת של עדה לא מרכזית בתיק, וכדברי בית המשפט: **"מדובר אפוא בשלב מוקדם יחסית שלפני תחילת שמיעת ההוכחות, כאשר עדיין פתוחות בפני נאשמים 2 ו-3 כל האפשרויות לטעון להגנתם כל טענה שימצאו לנכון, לרבות האפשרות לעדכן את המענה שניתן על ידם לכתב האישום..."**. מאחר שנסיבות המקרה שלפני שונות לחלוטין, סברתי כי דין בקשת המאשימה תיקון כתב האישום בהוספת נאשם 1 ככעד תביעה נגד נאשם 2, להידחות.

סוף דבר, הבקשה על שני חלקיה, נדחית.

פרשת ההגנה בעניינו של נאשם 2 תישמע ביום 20.2.23 בשעה 13:30.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים ותעדכן את יומני.

ניתנה היום, ב' כסלו תשפ"ג, 26 נובמבר 2022, בהעדר הצדדים.